

Cesta, místo, pes. . .

Copyright © 2003 dagjan – jan puš

24. června 2003

Cesta, místo, pes a dívka

Cesta

Tady už jsme jednou byli, bloudíme. Privil outsajd v hlubokém lese, kterým kráčeli cestou, jejímž cílem bylo vyjítí.

Také se mi zdá podobné, ale přitom je zcela nepoznávám, tak jako nepoznávám sám sebe v těchto místech. Řekl Jan.

Všechny cesty vedou nakonec k bodu, z kterého jsme vzešli, ale bod už je jiný a jiní jsme i my, neboť si neseme v sobě prožitou cestu.

A tázal se Jan: Co je to za místo, kam jsme došli, je tolik krásné a tolik děsivé, profesore. Připomíná mi chvíle, kdy jsem choval v náruči právě narozeného bratříčka i chvíle bdění u mrtvého stařešiny.

Věru, je to místo podobné nočním modlitbám i nocím vášní, polednímu zastavení, rannímu a večernímu tichu v zlomu času. Privil outsajd.

Jako boj s nejtěžším nepřítelem, kterým je i pro mne vlastní já. Již někdy držím je v zubech svých a ono zmírání, však často se ukáže, že není to pravda, neboť konečného vítězství ještě není možno dosáhnouti. Proslovil rytíř v podobě zvířete i zvíře, v podobě rytíře, sir Dagles.

Všechny galaxie nad nimi zářící do noci se zdály malými.

„Vymaž to! Tenhle začátek vymaž!“ Řekl někdo úplně jiný.

Boj

Zoufalý výkřik dívky vyrušil outsajda a Jana ze zamyšlení. Neváhali a běželi směrem, odkud jarní vzduch přinesl výkřik. Na palouku spatřili dívku, obklopenou pěti odpornými individui. Byly to ony typy, co zmatená příroda produkuje čím dál častěji. Najdete je jak vylupují banku anebo sedí v její správné radě. Najdete je jako vyšší státní úředníky, na VIP večírcích a podobných místech tmy a zmaru. Tam všude se podobní zabývají věcmi povrchními a shromažďováním zbytečných věcí a prožitků.

O podlých záměrech zlosynů se nedalo pochybovat. Jistě chtěli dívku znásilnit a nejspíš i zabít, jistě jí nutili do vyplnění dotazníku a dost možná i k vystupování v zábavném pořadu.

Ač ti dva neměli proti přesile šanci, věděli, co je jejich povinnost a pustili se do boje. Sic bojovali statečně, přec nakonec padli mrtvi na chladivý mech. Zvuk boje přivolal i sira Daglese, který se právě zabýval lovem bikařů a myslivců. Přišel rychle, ale přeci pozdě. Již příchod sira, vyvolal v zlosynech děs. Lehkým skokem seskočil ze skaliska více nežli dvacetimetrového a stanul zde a nyní.

„Stůj, jsme ozbrojeni!“ Vzkřikli padouši a pozvedli proti rytíři své pušky a pistole. „Stůj?“ Zamyslel se sir. „Na jednu stranu to lze chápat jako vaše poslední přání, ale na stranu druhou,

kdybich vás poslechl, nemohl bych vás zabít tak, jak učiním.“ Odpověděl rytíř. Padlo několik střelných ran. Mířili dobře, do hrudi i hlavy Daglesovy. Vše ztichlo.

Nízký intelekt padouchů a pečlivě, na mnohých školách všech stupňů pěstovaná nedovzdělanost, zaostalost a hlupství, to byly asi příčiny, které způsobily, že ani jeden z pětice neměl tušení, že kousky olova jsou nicotný argument při disputaci s vlkodlakem. Další jejich chybou bylo, že pětice se nepokusila rozptýlit a zachránit alespoň nějaký život útekem, ale všech pět se na rytíře vrhlo. Sir, vědom si skutečnosti, že je sledován jemnou dívkou, volil méně brutální a přímočarý způsob boje, nežli měl v obyčeji. Tu taneční figurou vyrval vnitřnosti z jednoho, tu pravou rukou rozdrtil lebku a levou zlomil vaz jinému tak, že zvuky vytvořily zádumčivý akord. S utrženou hlavou a vyrvaným srdcem předvedl žertovný žongléřský výstup, tak úchvatný, že dívka zatleskala. Tryskající krev směřoval tak, aby kapičky dopadaly na jehličí v protisvětle a vytvářely patřičný nostalgicko – romantický efekt v záři ranního slunce. Bylo právě šest hodin slunečního času, ač padouši měli o hodinu jinak, neb jim to asi někdo nařídil. Přese všechny průtahy byl boj brzy dobojován. Dívka poklekla před sirem. „Můj Pane, jsem Vám povinována tolika díky! Jste ušlechtilé zvíře i člověk!“ „Nezasloužím si tolik chvály. Vězte, že mé znalosti infinitesimálního počtu, jakož i díla Jana Puše nejsou dostatečné.“ Takto se ohradil rytíř, ve skromnosti své.

Dívka pak pohlédla směrem k mechovému loži. „Však Pane, vím, že je to bláhové a není čeho litovati, neb ti dva dobře žili i zemřeli, ale přeci mě jejich skon poněkud rmoutí.“ „Ach děvče, to není smrt, jen nedostatek ženské polarity. Položte dlaň na Anáhata čakru obou a řekněte mantru: neflákej se a vstávej!“ A skutečně! Jak Jan, tak profesor povstali.

Potůčky krve mrtvých spěchaly bahnem k temným jeskyním. Potůčky krve živých zurčely v tepnách.

„Nemám jak se Vám řádně odvděčit“, pravila dívka. „Snad se neurazíte, nabídnu-li Vám alespoň své tělo.“ Tak řekla a odložila šaty a oni užasli nad její přenádhernou postavou rýsující se v slunci na pozadí roztrhaných mrtvol a šumícího lesa, kde ptáčci zpěváčci svým zpěvem právě chválili Hospodina. Slunce zlatilo její vlasy a chmýří na jejich nohách vytvářelo ve světle onu auru krásy. I jinde. Její oči se otáčely především na Jana. Není divu. Strašlivá postava vlkodlakova i zchátralý zevnějšek autsajdův budily sice úctu u každého, kdo byl schopen vnitřního vidění, ale pro nevinnou dívku to bylo přeci jen příliš velké sousto. Ti dva to dobře věděli, pochopili i poodešli, aby se vrátili a našli Jana již méně prostoduchého.

„Nechcete se připojit k naší cestě, krásná dívko?“ Tázali se. „Ráda bych. Tedy, co je to ráda, vím, že tak to má být a bude. Ale zatím se musíme rozloučit.“

Tak řekla, políbila rytíře a profesora a pak objímajíc Jana, který objímaje jí, vzdychl hluboce ve všech významech slova, zamáčkla slzu dojetí.

Pak odešla, aby se mohla vrátit a zůstat.

Místo I

K místu se lze zatím opovážit říct snad jen toto: Bylo tvaru trojúhelníku a poněkud lascivných délek stran. Poloměr kružnice vepsané v trojúhelník tento, by v měrných jednotkách Chetitů, násobený 1,23 tvořil prvočíslo, které nechť je zároveň datem narození paní HrŽ. Navíc tato kružnice krouží ve tvar šestihranu.

Noc

Stáli pod noční oblohou, nebývale jasnou. Svit hvězd ozařoval tvář šťastného chlapce Jana i zdevastovanou tvář starce, který se v opovržení nad sebou a světem podepisoval s malým „a“, autsajdem. Chladný dech vesmíru, tichý jako pohled do propasti, jako smrt a nebo poznání na ně dopadal.

„Ste nákej smutnej, pane profesore. Co s Vámi je? Takový pěkný hvězdičky sou . . .“

„Ach Jene, jen dvě věci plní mne děsem. Nesmírné nebe nad námi a vlastní malost v nás! Bezbřehý vesmír rozměrů nepředstavitelných, který se řítí prostory v jiných prostorech a časech z bytí v nebytí podle zákonů, které jen zahlédáme. Jak malí jsme a nicotní.“

Jan se smutkem pohlédl na svého vzdělaného souputníka a posmutněl. Pak však zvedl hlavu ke hvězdám a křikl: „Seš velkej, no! A to se mám z toho posrat?!“

K nevíře! Právě tato slova, jako by povzbudila profesora, jehož duch propadal malomyšlnosti.

„Ano Jene! Vesmír může být veliký, ale já jsem ten, jenž jeho velikost vnímá. Nevědomá hmota, je-li opravdu nevědomou, je nicotná proti mé mysli. Jen já mohu to vše pochopit, přijmout anebo popřít!“

„Anebo zardousit.“ Dodal sir Dagles, navracející se z lovu se zuby, ve kterých ještě vězely kusy reality, kterou zahubil.

Rozhovor

Nad mrtvou srnkou stáli. Den byl vlahý, tráva zelená a mech vlhký deštěm. Černé mraky jak myšlenky zoufalců bloudily po obloze.

„Já ji znával. Jeden by autsajde řekl, že je to tragedie, co? Ale se mi to ani násko nezdá. Dyt'ona asi to byla docela milá a dobrá srnka.“ Pravil Jan.

„Je!“ Uznale podotkl sir Dagles.

Autsajd se zamyslel. „no, řekl bych, Jene, že jsi správně pochopil paradigma mahájánového buddhismu a intuitivně se dobral jeho podstaty. Ano, smrt je integrální součástí života a za tragické je možné považovat jen promrhání příležitosti, kterou nám dar života přinesl. Tragické je pouze egocentrické vnímání a chápání sebe jako odděleného já.“

„Mám si z těch vašich keců profesore vybrat, že jako že kdo se zahledí do sebe, tak ten zblbne?“ Otázal se zdvořile Jan.

„Nu, Jene, dalo by se to tak říct. Na rozdíl od osvobozující introspekce, která je cestou k osvobození, tak život zahleděný v sebe sama je branou k . . . jak jsi to říkal? Zblbnutí? ano, tak by to jistě šlo formulovat. To se týká jednotlivce i skupin i národů i stran i lidstva jako takového. To, co se obírá jen samo sebou, to nezadržitelně degeneruje a končí.“ „Není to již kůň, který nás veze k nějakému cíli, ale je to umírající kobylna. A navíc kolem sebe kope.“ Proslovil v les a nebesa autsajd.

„Já bych s dovolením pánové dokončil jídlo . . .“ Pravil sir.

Večer byl vlahý, tráva zelená a mech vlhký rosou. Slunce, stejně jako štěstí, které nekončí, vycházelo nad obzor mraků.

Paní moci

„Tý, profesore, sou vlastně ti andělíčci strážníčci?“ Tázal se Jan profesora jednoho rána, kdy mlha halila vrcholky hor v krajině, do které právě došli a barva mlžná se dala popsat jen zcela mlžně.

„Ovšem Jene, andělé strážní i démoni existují. Ale jsou to jen jména pro shluky sil vážící se k určitému místu anebo osobě. Jejich síla však nebývá zanedbatelná.“

„A profesore. . . Já teda vím, že absolutní transcendence je vším a pomíjivé je jeho obrazem, ve kterém poznává své neohrazené bytí a jsa vším nemůže zasahovati, neboť je souhlasem i odmítnutím, nocí i dnem, životem i smrtí. To mi maminka říkávala, když jsme vybírali brambory na poli, nebo drali peří. Ale profesore, je teda nějaká opravdu opravdová moc?“

Oči Jana se otočily na sira Daglese, aby zahlédly v očích jeho něco nečekaného. Strach!!!

„Tý vole, chlopi! To sme jak v druhým díle Fausta!“ Zvolal Jan udiven.

„Tak, odvážil se nakonec přestatečný sir. Je To Paní HrŽ. Zdánlivě zrozená, ale ve skutečnosti suverénní vládkyně osudů.“

Místo II

Místo. Místo dalších popisů, se dnes věnujeme něčemu jinému.

Dívka

Až do popsaného dne život dívky probíhal v normovaném stylu. Chodila do kina a na rande, sledovala televizi a nesledovala svojí profesorku matematiky na gymnasiu. Ostatně ta se vyjadřovala děsně nesrozumitelně.

Jednoho dne, brouzdajíc po internetu došla omylem i na jednu, nóó. . . stránku, která neblaze ovlivnila její život. Zdánlivé blábolení, inspirované humoristickými črtami dávných autorů a filosofů a tou nejpokleslejší mystickou literaturou v sobě totiž skrývalo past. V shlucích písmen bylo rafinovaně ukryto neviditelné formativní poselství, které nakonec dovedlo dívku až tam, kde jsme se s ní setkali.

No, vidíte to? Kdo by tohle řekl! To je k neuvěření!. Teď už pro ní není návratka.

Stránky jí dovedly až na ono podivné místo a zdá se, že se i vydá na cestu. Již teď si neholí nohy a klidně si vezme boty s kulatou špičkou. Zdá se navíc, že někdy i samostatně myslí! I tu kuli z matiky si opravila, na čemž ovšem nezáleží, ale vůbec to nevádí, ještě se jí ta matika bude v příběhu hodit.

A již ví, na čem záleží.

Já si zatím udělám kafe a tohle sem napíšu neopravovaný, dyť je to fuk.

Ještě je docela zajímavý, co tahle holka viděla na školním výletě. Ostatní neviděli nic, oni jen žvaní a neposlouchají a nekoukají kolem sebe. Ale děvče si zavazovalo tkaničky a poněkud opozdilo se.

Ha! Opozdit se, to je také důležité. A při tom dřepu ke tkaničkám u bot se jí ida i pingala pročistila a sušumna otevřela. A viděla, co ti, co v bludu hnijí, nevidí. Třeba ochranná zvířata. To bych fakt nečekal, že na to stačí dřep!

A tkaničky taky dělaj věci, to si ještě někde přečtete. Ale stejně mi to s tím dřepem přijde k neuvěření. No, ale stalo se, tak to asi jde. Prostě sir Dagles hlídal. Však bylo také třeba!

J. a a. sledují školní výpravu

Severojižní vítr se protáhl, zaskučel a vyrazil na krajinu. Otrhal trochu listů, zašuměl hvozdy, aby nakonec přinesl pach voňavek k nosům profesora a Jana, zabývajících se právě rozmýšlením. Tito povstali, vyšli za pachem, pohlédli do údolí a spatřili školní výpravu.

„To vpředu to jsou ti paňčitelé?“

„Ano, Jene. Paňčitelky, paňčitelé, paňprofesorky a paňprofesorové. Ty jsi jim, ke svému prospěchu i neprospěchu, unikl.“

„A čím jsou tak nebezpeční?“

„Tyto bytosti, Jene, formují myšlení lidí k, promiň mi to nemravné slovo, pozitivistickému myšlení. Do jednotné technokratické normy. Buď rád, že jsi jim nepadl do spárů! Však, co tě nezabije, to tě posílí. Jsou duchové, kteří nejenže školu přečkají, ale odejdou z ní ještě bystřejší, nežli by byli bez ní! Některé duše dokonce i škola, či vzdělávání vůbec, zachrání. A proto síly temnot se snaží šířitele vědomostí vyhladit a vysílají na ně čím dál záštipnější a tupější demony, nazývané školské reformy, oběžníky, výzkumy rozumu a rozumů a úředníky.

Avšak, odněkud vždy povstanou noví tajemní vědomostnoši, prokletí i spása lidí. Pojem pedagoga – vědomostnoše, jest (sic!) však chápati ve všech významech. Tedy jako všechny entity výchovné.“

Tak hovořili a sledovali výpravu, kde byla i dívka, zachráněná někde tady nahoře na stránce.

A s nimi kráčel Velký Pes. Možná jsem to byl já a nebo ty? Bylo třeba opatrnosti. Tlupy poslanců, managerů, tajemníků a podobných vyvrhelů se potulovaly krajem. Ochranný duch jim potom rušil signál mobilů, či odpojoval notebooky a tito zombí, bez dálkového řízení zmatení, se topili v bažinách anebo byli sežráni myšima převlečenejma za hraboše, případně, velmi případně, další ušlechtilou zvěří.

Místo III

Sem teda zvědavej, profesore, jak vybrusíme z toho popisu místa. To byl tvůj nápad. Blbej. Bych řek. To bylo, že dáme takový pseudopodprahohlubokodalekonosnej úvod, a pak se nějak uvidí, a teď sám nevíte.

Ale jó, Jeníku. Já sem teď prsknu trochu Kabaly, aby to jako vypadalo, čemu že to všemu rozumím, no a pak to zapatláme něčím dalším a ono se to vsákne.

To bude trapárna!

Prd starý kotlářky, Jene! Ono to s tou realitou je fakt trochu jinak.

No, tak to jo, profesore. Tak do toho, jsem zvědavej, co z tebe vyleze.

Jo, to já taky . . . bych pravdu řekl . . . A do příště zase něco třeba vymyslíme.

Bylo to věru podivné místo, kde v den podzimní se začal odehrávat příběh tento. Ač směřoval čas zdánlivě k slunovratu, ve skutečnosti mířil všemi směry, kroutil se jako had a byl rozfoukávám tím větrem, o kterém jsme již také mluvili.

Jistě zde, v místě tomto, byl Jesod – Základ a sir dodal Geburah – sílu, autsajd Chokmah – Moudrost a dívka je spojovala v Tifereth – Krása.

Ale kde jsou další ze Sefir? A kde je Jan?

Jan si zatím putuje buddhistickou Mandalou. Protože ta v takovém místě je také.

A zbylé Sefiroty? Copak je hlídám? A navíc tam jsou! Jen se podívejte!

Dívka v ohrožení (pohádka)

„Půjdeš pro pindokokot.“ Pravila zlá macecha dívce. Nevím sice, co to je, ale v televizi mi řekli, že si to mám koupit. Tak alou!

Nebohá vyšla do noci a hypermarketu.

První nebezpečí ji čekalo hnedle za rohem. Zákeřná nabízečka produktů se na ní vrhla. Dívka si však vzpomněla na paňprofesorku a provedla na ní Laplaceovu transformaci (vidíte, jak se jí ta matika hodila!). Další byl pojišťovací agent. Tam si vzpomněla na autsajda a ujistila muže, že jediná hodnota je Šunijatá, případně věčnost za věčností, která jest i není. Překročila pak mrtvolu tohoto zákeřníka a setkala se s prodavačem hlučítek. Vzpomněla si na Jana a ujistila ho, že hovoří jen se zvířaty, rostlinami a kameny, překročila i jeho mrtvolu a vstoupila do hypermarketu.

Tam však bylo s dívkou zle. Bilbordi jí obklíčili, kolprajzové útočili, syntetická vůně smrděla a syntetická hudba se lepila na mozek. Nikdo už nemohl dívce pomoci. Ani Bůh, ani ďábel, žádná bytost.

Konec? Konec!

Snad jen . . . „Sire Daglesi!“ Rozlehlo se volání hypoušem a zlosyni zbledli hrůzou.

V nádražním bufetu se pak událo něco, na co jeho návštěvníci stěží zapomenou. Jakoby se zastavil čas, cosi ve vzduchu se divně pohnulo a všichni, aniž věděli proč, se otočili k ošuntělému staříkovi večerícímu v koutě.

Oči starce ztratili kalný výraz a změnili se nejprve na hnědé a pak na žhnoucí uhlíky. Tvář pokrytá plesnivým vousem, který byl opět pokrytý drobkou a zbytky nudlí, se počala protahovat do dlouhého čumáku. Zableskly se zuby tvaru dýky.

Sir se nezdržoval a prošel přímo zdí a nádražím vykolejiv několik vlaků. Kopanci rozmetávajícími automobily si zjednal cestu v dvacetičtyřproudé dálnici, ulomil komín továrny na výrobu náhražky nahrazující jinou náhražku a rozehnal hejno helikoptér.

Zastavil se jen na chvíli, jen co by zachránil v kaluži se topící včelu.

Před hypermarkety již čekala armáda. Všechny zbraně obrněnců se otočily k sem se řítícímu rytíři. Elitní vojáci vyskákali ze svých pancířů a zase naskákali zpět, zabouchli poklopy, svésili zbraně a věnovali se doufání, že zůstanou nepovšimnuti.

Dizdžokej z obchodů se snažil mírnit hněv bytosti přehráváním písničky PPU, ale ani hlas Mejly Hlavsy neuklidnil sira Daglese. Pokusil se tedy nasadit dg307, leč, ke své smůle, šáhl do raného repertoáru pro píseň „Svět je velkej kanál zvanéj fetišismus“. Nápís „Radostné nakupování u nás“ pak destruktivní sklony sirovy násobil.

I přesto se dívce, té vzorné dívce, podařilo zachránit jednu krabici s pindokokotem.

Kráčeli pak k dívčinu domovu, v záři hořících velkoobchodů, bank a krabic od bot. „Krásnej je vhlad, na ten boží svět“, zpíval si sir písničku, co ho naučil Jan. Jo, sire, hlavně že se něco děje a nehnijeme, notovala si s ním dívka.

Ještě potkali vědeckou výzkumnici, řešící problém jakou rukou se kdo škrábe za uchem a zahnali jí do kanálů bádát nad sociálním postavením krysa. Na jednom volebním plakátu přimalovali politikovi knír, jinému ho zase oholili (živé si zřejmě sir tak ošklivil, že by je ani do huby nevzal, říkal totiž, že tohle se už opravdu nedá žrát, ale já teda nevím).

Doma pak macecha rozbalila krabici s pindokokotem a ten jí sežral.

Jak Daglese politika, když nedrží politikuprostou dietu.

Dobrou noc děti. Tady vidíte, že všechno může být k něčemu dobré. Takoví pindokokoti třeba žerou zlé entity.

Místo IV

Tady už jsme jednou byli, bloudíme. Privil autsajd v hlubokém lese, kterým kráčeli cestou, jejímž cílem bylo vyjití.

Né nikoliv, řekl jsem já. Musím Vás nechat odpočinout. Zasloužíte si to.

Ty, autsajde, jsi stejně pochopil, že všechny řeči jsou jen opakováním a rozhodl jsi se naslouchat tomu, co tě naučil Jan. Stejně to, co bys měl ještě znát, s řečí ani rozumem nesouvisí.

Ty, sire Daglesi, už jsi a toužíš být chvíli obyčejným psem, odpočívajícím na zápraží domu.

A Ty, Jene, máš svoji dívku, se kterou se nejspíš usadíte někde u lesa, budete se trochu hádat, pořídíte si řvoucí dítku, z kterých vyrostou vopruzny pubertáci. Budete se starat o to, kde a jak a čím zaplatit složenky. Myslím, že však budete šťastní.

Protože na toto místo se můžete kdykoliv vrátit, sami i pospolu, všichni, ve dvou, i každý sám.

*příběh o hledání
příběh o nalezení
příběh psa na cestě
příběh psa hledajícího svého pána
příběh psa na lovu
příběh psa ležícího v trávě
příběh o místě, kam můžeme kdykoliv dojít
příběh o místě, které chceme i nechceme
příběh o radosti
příběh o spojení
příběh vrr haf haf*

Deník

Další den nás postrčil směrem k smrti, která tu ostatně sedává často na křesle a vypráví příběhy, které jsou tak podivně krásné. Kde je má žena? Aha. Šla učit do školy, co je prej nějakýho pána. Znamé jméno. To musel byt bohatý člověk, když měl gymnasium a v Praze celou čtvrť. Ale co; já jsem přeci také bohatý. A mám na dnes naštipané dříví, zatopíno, vodu jsem nabral. Můžeme teď sedět s Dagem, držet se za tlapky a čekat. Čekat. Čekat? Na co? Vím! Zase jistě přilítnou andělíci, zatúkají na okno, já je pustím a budeme si spolu hrát. Určitě je to lepší, než ten sup, co tady už druhý den dřepí na kuchyňský lince.

Ale stejně je tu moc krásně.

20. 1. 2003 6:45. Dag říkal: „Je čas, páníčku.“ A tak honem do lesa. Větve stromů mi mávaly na pozdrav. „jen se neumávejte!“ smál jsem se. A borovice, duby i ti obvykle zasmušili habři se radovali se mnou. Vycházelo slunce a smálo se jak měsíček. Veverušky a ptácci přilétali a zobali mi z rukou. Přiběhly i lasičky a vykusovaly libové kousky z mých nohou a rukou. Ale kdo by se na ty malé nezbedy zlobil . . . „Je ale zima, co Dagu.“ Povídám mému chlupatému kamarádovi, co na mne tak moudře hledí. Málokdo na mne tak moudře hledí. A s málokým si tak rozumím. Možná s modřinkama ještě. Ale zima mi je. Máma měla pravdu, mokřý z vany nemám chodit v zimě ven. A když, tak si vzít alespoň nějaké oblečení na sebe.

Ale stejně je tu moc krásně.

Dneska jsme s Dagem hráli hry. Přečetl jsem si knihu, kde pan odborník povídal, že němečtí ovčáci mají být zaměstnáni a to i když jsou Češi. Nejprve jsme hráli na slepou bábu. To se Daglískovi líbilo. Vždycky mi, filuta vyčuchal! Ale v kartách! V kartách jsem byl lepší já. No, ale teď do práce! Od Helenky jsme dostali pár úkolů a to bychom se na to podívali, že bychom to nezvládli. O mytí nádobí jsme si pěkně stříhli. Já vyhrál a Dag, i když povídal že jsem fixloval a že on nemůže dělat sluníčko, myl, a já jenom uklízel. Pak jsme si urovnali své pelíšky, nasypali si něco dobrého do misek a potom si už jen spokojeně leželi na rohožce a povíдали si, tak nějak o všem. Je to krásné, ten psí život. Ale nic netrvá věčně. Zítra zase přijde ten člověk s injekcí. Proč mne stále obtěžují a Daga nechávají být? Proč zrovna mne stále oblékají a nutí panáčkovat na dvou? Nechci do cirkusu! V cirkusu si panáčkujte sami!

Ale stejně je tu moc krásně.

den – 4526 po Horandovy V noci se mnou v mé boudě někdo zatřásl. Byl to Dag. „Vstávej! Jdou po tobě!“ Měl pravdu. Ten muž s injekcí si přivedl další a právě vstupovali na naši zahradu. Ještěže jsme si vyhrabali pod plotem tu díru do lesa. Utekli jsme za plot, tam se k sobě vyděšeně tiskli a sledovali, co bude. Zlatá panička! Po nějaké době jednání ti bílí lidé zase odjeli. Panička nás přivolala, dala nám do misky něco dobrého a podrbala za oušky. A bude klid, říkala. Od toho dne je tu zvlášť hezky. Nemusím se oblékat, nemusím panáčkovat. Do

dopravních prostředků nechodím, protože nesnáším náhubek. Protivné dvojnožky rovnou pokoušu.

Ale stejně je tu moc krásně.

Ale neéé! Tohle je samozřejmě legrace! To přeci nejsem já. Je naprosto k neuvěření, kolik lidí to zbaští a bere to vážně! A přitom, kdyby jen trochu mysleli, tak jim to musí dojít. Vědí přece, že mé duševní zdraví je perfektní a ty hloupé řeči o Hebefrení schizofrenii a paranoidních percepcích snad ani nebudeme poslouchat. Jistě, život na venkově přináší problémy, ale to jsou problémy čistě technické. Jako ten zelený tygr, co se nám usadil na zahradě v altánku. Ale s tím se právě psychicky zdravý člověk jako já umí vyrovnat. S lecčím se lze vyrovnat, když se chce. Třeba teď, když jsem dýl neběhal po tvrdém mi přerostly drápy. No, tak jen diktuji a Dag píše. Ale s tím, co jsem před tím napsal sám, nemám nic společného. Já jsem oukej! I když teda problémy někdy jsou.

Ale stejně je tu moc krásně.

Frag – menty:

Tak tohle, co jste dočetla, jsou zápisky, co psal ten podivný případ, jehož slíbenou kompletní anamnézu též příkládám.. Nemusíte se vůbec omlouvat, že jste mne požádala o pomoc. Naopak já Vám bych měl poděkovat, že jsem se mohl zabývat tak podivuhodnou formou duševní nemoci. Člověka až jímá závrat', když vidí tu bezednou propast šílenství. Musím se Vám přiznat, že tváří v tvář tomuhle případu jsem pocítil, a to psychiatr nemá, až úzkost. Tady na klinice jsou teď nějaké přestavby. Na mně chtějí, abych pracoval i přes čas, někdy to až přehánějí. Aby mne nikdo nerušil, dali mi kancelář s dveřmi bez kliky. K čemu to je, když ten pes pořád chodí pod mé okno a vyje.

Ale stejně je tu moc krásně.

Myslím, že dál psát netřeba. Teď tohle nechám jakoby náhodou na stolku a sbohem vojno! Rukovat se nebude, bude modrá! Prý se sychruju až moc. Prý ženský na vojnu nerukujou. Ale třeba mi to pomůže s tím učením na gymplu. Třeba nedostanu tu protivnou 1. A. Ředitel jednou z legrace povídal, že je to spíš psi útulek. No, včera přivezli dva nové a ty se servali tak, že jsem jednomu musela ošetřovat mordu.

Ale stejně je tu moc krásně.

Já se už snad taky zblázním! Já vím. Býval tu sám se psem, tak si s ním začal povídat a už se to rozjelo. Dost jsme si všichni slibovali od těch nových psychofarmak, prý že to určitě pomůže... Hovno! Hovno! Promiňte, ale já už fakt nemůžu! A zase sedí v tý boudě a volá, pořád jen: „Dagu!“ Chudák. To to ale s ním vzalo konec... No, dyť už jdu. Ani ty granule nedojím. Jednou jsem se narodil jako služební plemeno, tak co... Německý ovčák nemívá lehký život.

Ale stejně je tu moc krásně.

... UŽ TO NECH BEJT! PŘECI TO NEBUDEŠ ČÍST. ZASE NĚJAKÝ BLBOSTI. CO TAKY OD NICH MŮŽEŠ ČEKAT... NO UTÍKEJ POBĚŽ V LESE BUDE STEJNĚ KRÁSNĚ, JAKO VŽDYCKY A MUSÍME SI DOPOSLECHNOUT, CO POVÍDAJ TY STROMY A KAMENÍ... KDO? CO? TO VÍŠ ŽE JO... JAPA BY NE...

Výstup

Výstup I

... se pokusil vzpomenout kde a kdo je. Ztěžka se posadil na posteli a rozhlédl se. Pak však rychle nabyl svých paranormálních sil a jedinou ranou pěsti srazil muže poněkud evropoidního vzhledu, který se snažil využít spánku, do kterého upadl, k pronášení úsudků.

„Připravte, co je třeba!“ Křikl na své dvě posluhovačky a milenky v jedné osobě, krásné ženy havraních očí, smaragdových vlasů a pravidelných hlav sedících na labutích pašijích. S pečlivostí, jaká nemá obdoby, se oblékl a potom již nasedl do zlatem bohatě zdobené drožky o síle šesti set kočičích hlav.

Vypukla cesta.

Nebot' byl podzim, listí se zařezávalo do stříbropěnné kapotáže povozu jména Vltava, který zurčel směle vpřed.

Dojel na místo.

Vystoupil. Jal se stoupat. Došel. Došel až pod Kámen.

Věděl, co je třeba a věděl i jak toho dosáhnout. Zručně ve Skalisku rozevřel spáru a jí vystoupal do středu stěny. Pak skokem hodným jen a jen jeho přelétl na převis, kde provedl shyb. Pak třetí, pak druhý – pak schyb.

Tkanička se rozvázala, skála počala s ohlušujícím rachotem pukat. Zemětras zemí třás, však jeho nesetřás.

Druhá tkanička byla rozvázána, obloha vzplála všepohlcujícím plamenem. Nedbaje žáru, který tavil kámen se s neohraňčeným úsilím vymrštil na vrcholek. Dokázal to!

Kolem zmíral vesmír a i jeho kůže začala ztrácet sivozlatý lesk. Vesmír se zhroutil do místa bez času a prostoru.

Pak, úplně nakonec, pohltil i jeho.

A zítra to začne znovu. Věděl.

Kam vlastně? Pokud se budu pohybovat v kruhu, z vnitřku to pro pozorovatele bude pohyb vpřed. Z venku kmitání sem a tam, tam a sem... Není směr a není ani pohyb, jen se mění moje vnímání toho, co nazývám okolí.

Však pozor na to, co je propastí. Ta vůle do ní padnout a dojít ke zmaru je stejně veliká, jako strach z ní. Ochraňovatel mi neustále dává varování, staví zábrany, jen abych nepadl. Případně i přikryje propast sám sebou. Ale ani to někdy nestačí.

Výstup II

Mraky na obloze se přeskupovaly a trhaly v cáry. Seděl a sledoval vlnky na jezeře. Zdvíhaly se, postupovaly ke břehu, kde se zastavily a vracely zpět.

Dívka u jezera. Nahá dívka nechávala vodu, aby k ní přistoupila. Mladá dívka. Byla i dítětem i starou paní, viděl ji ve všech podobách. I ostatní. Dřív si s vnějším nerozuměl a cítil se sám. Později si všiml, že je součástí vnějšího a vnější je on. Se svými souhlasy, nesouhlasy, krásou, ošklivostí, láskou a nenávistí. A laskavostí.

Zůstal opuštěný v množství jako vlny, jako mraky, jako hory.

Bylo třeba vstát a jít. Bylo třeba zůstat. Musel jít, aby mohl zůstat. Z mraků na obloze vystouplé slunce ozářilo vlny, které se zdvihaly ke břehu a pokračovaly dál a dál.

Dívka se ponořila do jezera a její kůže hladila vodu.

Otočil se směrem k hoře – vyšel.

Mraky na obloze se seskupily v temnou hmotu slibující očištný déšť.

Neměl co říct. Nebylo třeba se ztotožňovat s nějakou z osob, které si vybíral, a tak zůstávalo mlčení. Nemusel se bát, nebylo čeho. Ostatně když pohlédl do nitra hmoty skály, uviděl tam to, co očekával.

Mraky plné vln narážely do hory a procházely jí stejně jako on.

Na nebi vyšla hvězda a čas přestal být vodou.

Mohl jít a mohl zůstat.

A taky nemusel.

Výstup III

*končit začínám konečně. Nevěřil bych, že někdo přijde
od rána k večeru rány přibývají
nečekám na slovo
končit začínám konečně*

*hory kameny stromy. Víím, že někdo přijde
někde je cesta
někde jsem já
v místu mezi hory, kameny a stromy*

*jdem světem za světem
jdem a dojdem
šinem se k vyšínutí
whruáh, žití*

*ohlédnu se a za mnou někdo stojí
a vždycky jsem to já
vstupuji mezi hory, kameny a stromy*

Obsah

Cesta, místo, pes	3
Cesta	3
Boj	3
Místo I	4
Noc	5
Rozhovor	5
Paní moci	6
Místo II	6
Dívka	6
J. a a. sledují školní výpravu	7
Místo III	7
Dívka v ohrožení (pohádka)	8
Místo IV	9
Deník	11
Výstup	13
Výstup I	13
Výstup II	14
Výstup III	14
Obsah	15